

[Drachmann.]

Systemer, hvorfor ikke tage vore Forslag op til saglig fordomsfri Behandling og indrømme, at man har taget fejl? Vi vil ogsaa indrømme, at vi i mange Retninger har taget fejl, vi har maaske ogsaa været for ensidige paa et og andet Punkt; men i det store og hele er det de øvrige Partier, der har taget mest fejl. Udviklingen er gaaet i en bestemt Retning, og den har givet os Ret, jeg kan godt tilføje: desværre, der er ikke Spor at prale af i denne Situation, men den har givet os Ret, det er, kan jeg godt sige, en brutal Virkelighed, der regerer nu. Det vilde være ganske meningsløst og ganske uansvarligt, om vi i denne Situation vilde sætte os hen og sige: Det er en lille Tordenbyge, den driver hurtigt over, Solen vil nok snart igen skinne over det grønne danske Land. Det vilde være en fundamental forkert Opfattelse, hvis man gik ud fra dette.

Og naar man saa har den Underbevidsthed, der dog kom frem i det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussens Udtalelser, at der er et og andet galt — det ærede Medlem kan jo blot gaa ud til sine Partifæller, de vil sikkert fortælle ham, at der er meget galt for deres Vedkommende —, hvorfor saa ikke tage denne Sag op og gaa ind i en Nyorientering, der sætter os i Stand til at bruge de Midler, som nu en Gang foreligger, og som hver givne Situation kræver: Præference, Differentiering eller maaske helt nye Veje, der skal gaas, bl. a. ved Frigørelse for det, der hidtil har lammet og bundet os, saa at vi kan honorere de Tidens Krav, som nu en Gang skal honoreres?

Det ærede Medlem udtalte til sidst, at selv om hans Parti ikke kunde medvirke til Fremme af vort Forslag, vilde han dog eventuelt gerne høre det drøftet i et Udvalg, og jeg gaar ud fra, at dette betyder, at man anerkender, at der er noget at drøfte, og at vi derfor vil faa Lejlighed til at tale mere frit og utvungent i et Udvalg. Og jeg haaber stadig væk, Resultatet maa blive, at den danske Rigsdag slutter op med noget større Alvor og Forstaaelse om dette Problem end den, der er kommet til Orde gennem de forskellige Ordføreres Udtalelser og de forskellige Afbrydelser, for ikke at tale om den „store“ Tilslutning, som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen noget letsindigt kritiserede — for denne Kritik rammer vist alle Partier, navnlig for Dagen i Gaars Vedkommende.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup mente ligesom den foregaaende Ordfører, at der i og for sig ikke var noget at kritisere i den Udvikling, vi har bag os, Udviklingen

var i det store og hele blevet paatvunget os udefra; vi havde ikke været i Stand til at hindre den, og ogsaa dette ærede Medlem var relativt tilfreds med Traktatkommissionens Beretning; saaledes som han som en af Fædrene til Beretningen maatte være det, og som Hovedopfinderen af den særlige danske Toldbyrdeberegning ligefrem var nødt til at være det.

Men naar man er saa tilfreds og mener, det hele er saa godt, maa jeg saa have Lov til at stille det Spørgsmaal til det ærede Medlem og alle de ærede Medlemmer, der har talt: Hvorfor kom da Valutacentralen? Hvorfor kom dette mærkelige den 30. Januar 1932, at man fra en bestemt Linie, hvis man overhovedet kan tale om Linie i denne fuldstændige Planløshed og Negativitet, men i hvert Fald fra en bestemt Udvikling sprang over i lige det stik modsatte, fra et saakaldt frit Land med de frie Kræfters herlige Spil dumpede over i lige akkurat det modsatte Princip, altsaa i det System, vi kalder Valutacentralen? Hvorfor kom det? Hvad laa der bagved?

Hvad laa der bagved, at man nu pludselig skulde sætte sine Indkøb i Forhold til Landets Salg? Hvad laa der bagved, at man pludselig blev nødt til at gaa efter Linier, der, som det meget rigtigt blev sagt før, i det store og hele, principielt — men altsaa teknisk ufuldkomment i det Apparat, vi har — er det konservative Kravs Linier, Kravet om en aktiv Handelspolitik, en do ut des-Politik, en Ligelighedens Politik, som er og har været Hovednerven i al Vareudveksling gennem Tiderne? Det er dette Spørgsmaal, vi kræver Svar paa.

Hvis denne Linie, der nu saa uforstaaeligt blev indført, og som skal holdes saa underlig gedulgt, den Linie, der førte til Valutacentralens Oprettelse, hvis den havde faaet Lov til at sætte sig Resultater allerede tidligere — og helst paa en lidt mere effektiv Maade, end det er sket gennem Valutacentralen —, havde uendelig store Værdier været reddet for dette Land. Tænk, om det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i 1929, da Hr. Schiele proklamerede den tyske autarkiske Retnings Program, der nu har sejret — og som ikke er noget nyt for Tyskland, men er en organisk Udvikling —, var gaaet med i det, som han senere er gaaet med i, saa havde vi selvfølgelig staaet langt stærkere, havde staaet med garanteret Afsætning i Tyskland, saaledes som andre Stater gør det, og dernæst ogsaa staaet langt stærkere i Forhold til vort nu eneste Marked, England.

Det er denne Markedernes Spredning,